

๑

พอฉบับ คิดว่าวันนี้ไม่มีทางเลวร้ายไปกว่าที่เป็นอยู่ได้อีกแล้ว ฉันก็ดันเห็นคนตายมายืนอยู่ข้างๆ ล็อกเกอร์ฉัน เคย์กำลังพูดพล่ามไม่หยุดตามประสาเคซ่างจ้อ โดยที่เธอไม่สังเกตเห็นเขาด้วยซ้ำ หมายถึงในที่แรกนะ ที่จริงตอนนี้พอฉันมานึกๆ ดูแล้ว ก็ไม่มีใครเห็นเขาเหมือนกันจนกระทั่งตอนเขาพูดขึ้นมา ซึ่งน่าเศร้า เพราะมันยังเป็นหลักฐานตอกย้ำความเป็นสุดยอดแกะดำของฉันให้หนักขึ้นไปอีก

“ไม่ใช่ซะ แต่โซอี้ ฉันสาบานต่อพระเจ้าได้เลย หลังแข่งเสร็จฮีทไม่ได้มา ขนาดนั้นนะ เธอไม่น่าทำรุนแรงกับเขาเลยจริงๆ”

“นั่นสิ” ฉันพูดแบบไม่ใส่ใจ “ใช่เลย” แล้วฉันก็ไอ ไออีกแล้ว ฉันรู้สึกง่วงตัวเองเย็นมาก นี่ฉันต้องป่วยเป็นโรคที่ครูโวลส์ ครูสอนชีววิทยาโครงการเรียนล่วงหน้าซึ่งสติเพี้ยนไม่ใช่เล็กน้อย เรียกว่าโรคระบาดในหมู่วัยรุ่นแห่งๆ

ถ้าฉันตาย มันจะช่วยให้ฉันไม่ต้องสอบวิชาเรขาคณิตพรุ่งนี้ได้หรือเปล่านะ คนเราก็มีสิทธิ์หวังกันได้นี่

“โซอี้ ขอร้องละ นี่เธอฟังบ้างรีเปล่า ฉันว่าเขากินเบียร์แค่สี่ ไม่รู้สิหรืออาจจะหกกระป๋องเองมั้ง และอาจจะกินเหล้าไปอีกสามขวด แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นหรอกนะ เขาอาจจะไม่ตีมืออะไรสักหยดเลยก็ได้ถ้าพ่อแม่เง่าของเธอไม่บังคับให้เธอกลับบ้านทันทีหลังจบการแข่งขัน”

เราส่งสายตาคับแค้นใจให้แกกัน คิดเหมือนกันปะเรื่องความมอยุติธรรมที่เพิ่งเกิดกับฉันหมาดๆ ด้วยฝีมือของแม่กับพ่อเลี้ยงซังกะบ๊วยที่แม่แต่งงาน

ด้วยเมื่อสามปีอันเป็นเวลาที่น่าเบื่อมาแล้ว และหลังจากที่พ่ายแพ้ใจได้ไม่ถึงครึ่งเชือกดี เค้กก็กลับไปพาล์มต่อ

“อีกอย่าง ตอนนั้นเขาก็กำลังฉลองอยู่ด้วย ก็เราะขณะยูเนียนเขียนเขียนนะ!” เค้กไปโหล่งหน้าแล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้ๆ หน้าฉัน “นี่! แฟนเธอนะ...”

“แค่คนที่เกือบเป็นแฟนต่างหาก” ฉันแก้คำพูดของเธอ พยายามอย่างที่สุดที่จะไม่ไอใส่เพื่อน

“ยังงี้ก็หะ ฮีทเป็นควอร์เตอร์แบ็กของทีมเราละ เขาก็ต้องฉลองสิมันผ่านมามาตั้งล้านปีแล้วมั้งนับตั้งแต่ครั้งล่าสุดที่โบรเคนแอร์โรว์ชนะยูเนียนนะ”

“ลิปทกปีต่างหาก” ฉันห่วยเลขก็จริง แต่ความทุกข์พลาพทางคณิตศาสตร์ของเคทำให้ฉันดูเป็นอัจฉริยะไปเลย

“ขอพูดอีกทีนะ *ยังงี้ก็หะ* ประเด็นอยู่ที่ว่าตอนนั้นเขากำลังมีความสุข เธอก็น่าจะปล่อยๆ เขาไปบ้าง”

“ประเด็นอยู่ที่ว่าอภิตยนี้เขาเมาแเอเป็นครั้งที่ห้าเห็นจะได้แล้วต่างหากฉันก็เสียใจนะ แต่ฉันไม่อยากคบผู้ชายที่เปลี่ยนเป้าหมายในชีวิตจากการพยายามให้ได้เล่นฟุตบอลมหาวิทยาลัยไปเป็นการพยายามที่จะชดเชยเบิร์ดครั้งโหลให้ได้โดยไม่อ้วก นี่ยังไม่พูดถึงเรื่องที่เขาจะต้องอ้วนจุเพราะเบิร์ดพวกนั้นอีกนะ” ฉันต้องหยุดพูดเพื่อไอ รู้สึกเวียนหัวนิดหน่อยจนต้องบังคับตัวเองให้หายใจช้าๆ ลึกๆ เมื่ออาการคันคออยากจะทำไอหายไป แต่ก็รู้ว่าเคช่างจ้อจะสังเกตเห็นหรือ

“อ้อ! ฮีทเนี่ยนะ *อ้วนจุ!* เป็นภาพที่ไม่อยากจะนึกเลย”

ในที่สุดฉันก็อดทนต่อความรู้สึกอยากไอได้สำเร็จ “และการจูบเขามันก็ไม่ต่างอะไรกับการดูตลกที่ตลกแอลกอฮอลมา”

เคทำหน้าย่น “พอแล้ว จะอ้วก น่าเสียดายจังสุดสำหรับเช็กซีขนาดนั้น”

ฉันกลอกตา ไม่คิดจะหาทางซ่อนความรำคาญที่ตัวเองมีต่อความคิดตื่นเขินประจำตัวเคแม่แต่นิด

“เธอนี้ซู้หุดหิดชะมัดเลยนะเวลาไม่สบายนะ เอาเถอะ เธอไม่รู้หรือว่าฮีทดูเหมือนลูกหมาถูกทิ้งขนาดไหนหลังจากที่เธอเมินเขาตอนพักเที่ยงนะ

ถึงขนาดว่าไม่...”

แล้วฉันก็เห็นเขา ชายที่ตายแล้วคนนั้น จริงอยู่ ฉันรู้แทบจะทันทีแหละว่าตามหลักแล้ว เขาไม่ได้“ตาย”หรอก แต่เขาเป็นผีดิบ หรือก็ไม่ก็ อมนุษย์ หรืออะไรก็ตามแต่ นักวิทยาศาสตร์พูดอย่าง คนทั่วไปพูดอีกอย่าง แต่ผลสุดท้ายมันก็เหมือนกันอยู่ดี ยิ่งไงฉันก็ไม่มีทางเข้าใจตัวตนของเขาผิดไป ได้แน่นอน หรือต่อให้ฉันไม่รู้ลึกลงถึงอำนาจและความชั่วร้ายที่แผ่ออกมาจากตัวชายผู้นี้ ฉันก็ไม่วันมองข้ามรอยประทับของเขาไปเป็นอันขาด รอยรูปจันทร์เสี้ยวสีน้ำเงินโพลิบบนหน้าผากและลายสักที่ลดเลี้ยวเกี่ยวพันอยู่รอบดวงตาที่มีสีฟ้าจัดพอกันนั้น เขาเป็นแวมไพร์ และที่ร้ายไปกว่านั้น เขาเป็นนักล่า

เอ้อ ช่วยละ! เขายืนอยู่ข้างล็อกเกอร์ฉัน

“โซอี้ เธอไม่สนใจฟังฉันเลยนะ!”

แล้วแวมไพร์คนนั้นก็เอ่ยขึ้น ถ้อยคำเชิงพิธิการของเขาที่เลื่อยแทรกซึมผ่านมาทางช่องว่างระหว่างเราสองคนนั้น ทั้งอันตรายและเย้ายวน เหมือนเลือดผสมกับซ็อกโกแลตเหลว

“โซอี้ มอนต์โกเมอรี! ราตรีเลือกเจ้าแล้ว ความตายคือการกำเนิดแห่งเจ้า ราตรีเพรียกหาเจ้า จงดับเสียงอันอ่อนหวานของนาง ฆะตกรรมของเจ้ารอคอยเจ้าอยู่ ณ เคหาสน์รัตติกาล!”

เขายกนิ้วยาวขาวเผือดขึ้นนิ้วหนึ่งแล้วชี้มาที่ฉัน ขณะที่หน้าผากฉันเจ็บจนแทบจะระเบิดออกมา เคย์ล่าก็อ้าปากร้องกรีด

เมื่อบรรดาจุดพร่าพรายทั้งหลายหายไปจากสายตาสายตาในที่สุด ฉันก็เงยหน้าขึ้นไปเห็นใบหน้าปราศจากสีเลือดของเคกำลังก้มลงมองฉัน

ฉันเอ่ยประโยคไม่เข้าท่าที่แวบเข้ามาในหัวเป็นประโยคแรกตามความเคยชิน “เค ตาเธอถลนออกมาจากเบ้าเหมือนปลาเลย”

“เขาประทับรอยให้เธอ โอ๊ย โซอี้! เธอมีลายเส้นของรูปนั้นอยู่บนหน้าผากเธอด้วย!” แล้วเธอก็เอามือที่สั้นระริกกริมฝีปากขาวซีดของตัวเองพยายามจะกลั้นเสียงสะอื้น แต่ไม่สำเร็จ

ฉันลุกขึ้นมาเงยไอ ปวดหัวแทบจะระเบิด จากนั้นก็เอามือถูตรงจุดที่อยู่กึ่งกลางระหว่างหัวคิ้วพอดิบพอดิ ก่อนจะเจ็บแปลบราวกับโดนตัวต่อต่อยและความเจ็บนั้นก็แผ่ซ่านไปรอบดวงตา เรื่อยลงมาจนถึงโหนกแก้ม รู้สึกพะอืดพะอมน่าดู

“โซอี้!” เครื่องให้ออกมาจริงๆแล้ว จนเธอต้องพูดสลับกับเสียงละอื้นน้อยๆไปสุดจมูกไป “โอ๊ย ตายแล้ว นายคนนั้นเป็นนักล่านี้ แวมไพร์นักล่า!”

“เค” ฉันกะพริบตาถี่ๆ พยายามสลัดอาการเจ็บปวดออกจากศีรษะ

“หยุดร้องไห้ซะทีเถอะ เธอก็รู้ว่าฉันไม่ชอบเวลาเธอร้องไห้” ฉันเอื้อมมือไปด้วยอยากจะทำไหล่ปลอบโยนเธอ

แต่เธอกลับสะดุ้งเฮือก แล้วขยับถอยห่างจากฉัน

ฉันไม่อยากจะเชื่อเลย เธอสะดุ้งจริงๆเหมือนกลัวฉันอย่างนั้นแหละ แต่เธอคงเห็นความเจ็บปวดในแววตาฉันแน่เพราะเธอหันกลับไปเป็นเศษข้างจ้อที่ปล้ำมชนิดไม่หยุดหายใจขึ้นมาทันที

“โอ๊ย พระเจ้า โซอี้! เธอจะทำยังไงต่อละเนี่ย เธอจะไปทีนั้นไม่ได้นะ เธอจะไปเป็นพวกนั้นไม่ได้ ไม่อยากจะเชื่อเลย! แล้วฉันจะไปดูแข่งฟุตบอลทั้งหลายแหล่กับใครละ”

ฉันสังเกตเห็นว่าในระหว่างที่เธอใส่อารมณ์อย่างดุเดือดอยู่นั้น เคไม่ได้ขยับเข้ามาใกล้ฉันเลยสักนิดเดียว ฉันข่มความรู้สึกเสียใจและบ่นปวนข้างในที่จวนเจียนจะทำให้ฉันปล่อยโฮอยู่มร่อ น้ำตาเหือดแห้งในทันใด ฉันเป็นคนที่ถูกน้ำตาแวงมาก ซึ่งก็น่าอยู่หรอก ก็ฝึกอยู่ตั้งสามปีกว่าจะชำนาญนี่นา

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันจะหาทางออกเอง มันคงจะเป็น...เป็นความผิดพลาดอะไรสักอย่างที่แปลกพิสดารไปหน่อย” ฉันโกหกไป

แต่ฉันไม่ได้กำลังคุยกับเพื่อนอยู่จริงๆหรอก ฉันแค่เปล่งคำพูดให้ออกจากปากไป จากนั้นก็ลุกขึ้นยืนทั้งที่ใบหน้ายังบุบเบี้ยวเพราะอาการปวดที่ศีรษะ เมื่อมองไปรอบตัว ฉันก็รู้สึกโล่งอกขึ้นมานิดๆในที่ห้องเรียนรวมวิชาเคมีแต่ฉันกับเค แล้วฉันก็ต้องกลืนอาการที่รู้ว่าต้องเป็นการหัวเราะอย่างบ้าคลั่งเอาไว้ด้วย ถ้าฉันไม่สติแตกเรื่องการสอบเรขาคณิตนรกที่โรงเรียน

กำหนดให้มีขึ้นในวันพรุ่งนี้ และวิ่งกลับมาหยิบหนังสือที่ล็อกเกอร์เพื่อคืนนี้ จะได้พยายามอ่านอย่างคร่ำเคร่ง (แต่ไร้ประโยชน์ใดๆ) แล้วลกะก็ นักร้องก็จะเจอฉันยืนอยู่หน้าโรงเรียนพร้อมกับเด็กส่วนใหญ่ในจำนวนเด็ก ๑,๓๐๐ คนที่เข้ามาเรียนโรงเรียนมัธยมระดับกลาง* ฝั่งใต้ของโบรเคนแอร์โรว์ ซึ่งกำลังยืนรอสิ่งที่พี่สาวของฉันผู้เป็นร่างโคลนของตุ๊กตาบาร์บี้ชอบเรียกแบบสะใจว่า “ลิมูซิ่นสี่ล้อคันโต” ฉันน่าจะมึนงงคันหนึ่ง แต่การมายืนแสร้งอยู่กับพวกต้อยโอกาสกว่าที่ต้องขึ้นรถเมลล์นั้นถือเป็นประเพณีอย่างหนึ่งที่ยอมรับกันมาช้านาน แถมยังเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะได้เห็นว่ใครจะจับใครด้วย จะว่าไปแล้วในห้องเรียนรวมวิชาเลขนี้ยังมีเด็กคนอื่นอยู่อีกหนึ่งคน คือนายที่มผมสูงพ่นแก ซึ่งฉันโชคไม่ดีที่ดันมองเห็นมันได้ชัดแจ้วเพราะเขายืนอ้าปากพะงาบๆ อยู่ตรงนั้น จ้องฉันอย่างกับฉันเพิ่งออกลูกมาเป็นหมูบินได้สักครอกอย่างนั้นแหละ

ฉันไออีก คราวนี้เป็นไอมีเสมหะแบบน่าขยะแขยงเอามากๆ นายที่ม ร้องเสียงแหลมเล็กออกมาเบาๆ และวิ่งอ้าวตามทางเดินไปยังห้องของครูเดี่ยว โดยกอดแผ่นกระดาษแบนๆ ไว้กับหน้าอกแห้งๆ นั้น สงสัยชมรมหมากรุกคงเปลี่ยนเวลาประชุมเป็นทุกวันจันทร์หลังเลิกเรียนแล้วละมัง

พวกแวมไพร์นี้เขาเล่นหมากรุกกันไหมนะ มีแวมไพร์ที่มๆ หรือเปล่า แล้วแวมไพร์เซียร์สตีเตอร์ที่เหมือนบาร์บี้ละ มีแวมไพร์คนไหนเล่นดนตรีในวงไหม มีแวมไพร์เป็นพวกอีโม^๒ เพี้ยนๆ แบบที่ผู้ชายใส่กางเกงผู้หญิงและไว้ผมม้า น่าเกลียดปิดหน้าปิดตาไปซะครึ่งหนึ่งหรือเปล่า หรือจะมีแต่เด็กกอท^๓ พิลึกๆ ที่ไม่ค่อยชอบอาบน้ำ ฉันจะกลายเป็นเด็กกอทหรือเปล่า หรือที่ร้ายกว่านั้นคือฉันจะกลายเป็นสาวอีโมไหม ฉันไม่ชอบใส่ชุดดำเท่าไรหรอกนะ อย่างน้อยก็จะไม่ใส่สีดำทั้งชุด และฉันก็ไม่ได้อยากโซคร้ายกลายเป็นคนรังเกียจสบู่กับน้ำขึ้นมมาอย่างกะทันหัน แล้วก็ไม่ไ้มีความหลงใหลในอัน

*Intermediate High School โรงเรียนมัธยมที่สอนเฉพาะระดับเกรด ๙ และ ๑๐

^๒Emo ดนตรีร็อกหนักๆ ที่เน้นอารมณ์ฟูมฟาย ใช้เรียกแฟนดนตรีกลุ่มนี้ด้วย

^๓Goth ดนตรีร็อกเช่นกัน แต่เพลงจะออกไปทางมืดหม่น ผู้ที่ชอบวัฒนธรรมนี้มักจะใส่ชุดสีดำ เขียนขอบตาดำ ฯลฯ

ที่จะเปลี่ยนทรงผมและเขียนขอบตาให้ออกมาเข้มเกินไปด้วย

ความคิดทั้งหมดที่ฉันเวียนอยู่ในใจขณะที่ฉันรู้สึกว่าจะเสียหัวเราะเบาๆ อย่างบ้าคลั่งพยายามจะเล็ดลอดออกจากลำคอ และจะว่าไซคดิกก็ได้ เมื่อมันออกมาเป็นเสียงไอแทน

“ไซอิ เธอเป็นอะไรหรือเปล่า” เสียงของเคย์ล่าฟังดูสูงไปหน่อย เหมือนมีใครสักคนมาหยิกเธอเข้า แล้วเธอก็ถอยห่างจากฉันไปอีกก้าว

ฉันถอนหายใจและรู้สึกโมโหขึ้นมาเป็นวูบแรก ใ้ว่าฉันอยากให้มันเป็นแบบนี้ซะทีไหน ฉันกับเคย์เป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่เกรดสาม แต่ตอนนี้เธอกลับมองอย่างกับว่าฉันกลายเป็นสัตว์ประหลาดไปแล้ว

“เคย์ล่า นี่ฉันเองนะ ฉันคนเดียวกับเมื่อสองวินาทีก่อนและสองชั่วโมงก่อนและสองวันก่อน” ฉันชี้ไม้ชี้มือไปยังศิระที่ปวดตบๆ อย่างคับแค้นใจ “มันไม่ได้เปลี่ยนแปลงตัวตนที่ฉันเป็นเลย!”

ดวงตาของเคย์มีน้ำตาเริ่มขึ้นมาอีกแล้ว แต่ไซคคิดว่าโทรศัพท์มือถือของเธอเริ่มกรอเพลง “แมตที่เรียลเกิร์ล” ของมาดอนน่า เธอมองดูชื่อคนที่โทรมาโดยอัตโนมัติ ฉันเห็นสีหน้าดูเหมือนกระต่ายโดนไฟหน้ารถส่องของเพื่อนแล้วบอกได้แล้วว่าสายนี้มาจากแฟนของเธอที่ชื่อจาเร็ด

“ไปเถอะ” ฉันพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบแต่เหนียวหนำๆ “นั่งรถกลับบ้านไปกับเขาเลย”

ท่าทางโล่งอกของเพื่อนทำให้ฉันรู้สึกเหมือนโดนตบหน้า

“แล้วโทรหาฉันนะ” เธอหันกลับมาบอกขณะที่รีบร้อนเดินหนีออกไปทางประตูข้าง

ฉันมองเธอเดินจ้ำจ้าวตัดสนามหญ้าฝั่งตะวันออกไปที่ลานจอดรถ เห็นเลยว่าเธอกดโทรศัพท์จนมันแทบจะแหลกละเอียดคาหูแถมยังพูดกับจาเร็ดแบบใส่อารมณ์อย่างดูเดือดเล็กน้อย ฉันมั่นใจว่าเธอคงบอกเขาไปแล้วละว่าฉันกำลังจะกลายเป็นสัตว์ประหลาด

ปัญหาก็คือการกลายเป็นสัตว์ประหลาดนี้เป็นทางเลือกที่สดใสกว่าเห็นๆ เมื่อเทียบกับทางเลือกที่ฉันมีอยู่สองทาง ทางเลือกที่หนึ่ง ฉันกลายเป็นแวมไพร์ ซึ่งก็มีค่าเท่ากับสัตว์ประหลาดนี้แหละไม่ว่าจะในความคิดของมนุษย์

คนไหนๆ ทางเลือกที่สอง ร่างกายของฉันปฏิเสธการวิวัฒนาการฉันต้องตายไป
ตายไปตลอดกาล

สรุปว่าข่าวดีคือ พรุ่งนี้ฉันไม่ต้องเข้าสอบเรขาคณิตแล้ว

ส่วนข่าวร้ายก็คือ ฉันต้องย้ายไปเรียนที่เคทาสร์รัตติกาลแทน อันเป็น
โรงเรียนประจำของเอกชนที่ตั้งอยู่ใจกลางเมืองทัลซา ซึ่งเพื่อนๆ ฉันรู้จักกันทุกคน
ว่าเป็นโรงเรียนอوبرมเวมไพร์ และฉันจะต้องใช้ชีวิตที่นั่นเป็นเวลาสี่ปีเพื่อ
ผ่านขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงทางกายอันพิลึกพิลั่นและไม่อาจระบุชื่อออกมา
ได้ รวมถึงฉันจะมีชีวิตที่พลิกผันไปโดยสิ้นเชิงและโดยถาวร แต่มันจะเป็น
อย่างนั้นก็ต่อเมื่อกระบวนการทั้งหมดนั้นไม่คร่าชีวิตฉันไปเสียก่อนนะ

ยอดไปเลย ฉันไม่อยากเป็นทั้งสองอย่างนั้นแหละ ฉันแค่อยากจะ
พยายามทำตัวเป็นคนปกติ ถึงจะต้องเจอเรื่องวุ่นวายจากผู้ปกครองที่หัวโบราณ
อย่างรุนแรง น้องชายที่เหมือนยักษ์ไทรลล์ และพี่สาวที่แสนจะสมบูรณ์แบบ
ปานนั้นก็เถอะ ฉันอยากสอบเรขาคณิตให้ผ่าน อยากจะเรียนให้ได้เกรดดีขึ้น
เพื่อที่ว่าคณะสัตวแพทยศาสตร์ที่โอเอสยูจะได้รับฉันเข้าเรียนและฉันจะได้ไป
จากเมืองโบรเคนแอร์โรว์ ในรัฐโอคลาโฮมาที่ชะงัก แต่ที่สำคัญที่สุด ฉันอยาก
เข้ากับคนอื่นได้ อย่างน้อยก็โรงเรียน ที่บ้านนะไม่มีหวังแล้วละ เท่าที่ฉัน
เหลืออยู่ก็มีแต่เพื่อนๆ กับชีวิตของตัวเองเวลาอยู่ห่างจากครอบครัวเท่านั้น

แต่แล้วสิ่งเหล่านี้ก็กำลังจะถูกพรากไปจากฉันอีก

ฉันถูหน้าผากแล้วยิ้มตัวเองจนมันหล่นมาปรกตาซะครึ่งหนึ่ง ซึ่งถ้า
พอมือโซคอยู่ข้าง มันก็น่าจะบังรอยประทับที่ปรากฏอยู่เหนือดวงตาขึ้นไปด้วย
ฉันเอาแต่ก้มหน้าดูๆ อย่างกับกำลังติดใจอะไรเหนียวๆ ที่ดันมาจับตัวอยู่ใน
กระเป๋ายังไงก็ไม่รู้ ฉันรีบเดินไปยังประตูที่เปิดออกสู่ลานจอดรถนักเรียน

แต่แล้วฉันก็ต้องชะงักเท่าที่จะก้าวออกไปข้างนอก เมื่อมองผ่านช่อง
หน้าต่างที่เรียงรายอยู่บนประตูแบบที่ใช้ในสถาบันทั่วไป ฉันเห็นฮีท เห็นสาวๆ
เข้ามารุมล้อมเขาโดยพากันวางท่าสวยและสะบัดผม ในขณะที่หนุ่มๆ เร่ง
เครื่องรถบี๊อัทคันโตอย่างน่าขำและพยายามจะทำให้ดูเท่ (แต่ส่วนมากจะทำได้
ไม่เข้าท่า) นี่แปลว่าฉันก็สนใจเขาเพราะสิ่งเหล่านี้เหมือนกันหรือ ไม่หรือ
ถ้าจะพูดให้ยุติธรรมกับตัวเองหน่อย ฉันควรจะจำไว้ว่าเมื่อก่อนฮีทเคย

อ่อนหวานอย่างไม่น่าเชื่อ แม้แต่ตอนนี้เขาก็ยังเป็นอย่างนั้นอยู่บ้างเป็นครั้งคราว ส่วนใหญ่แล้วเป็นตอนที่เขามีแก๊สที่จะครองสติบ้างนะ

เสียงหัวเราะแหลมสูงของสาว ๆ จากลานจอดรถดังเข้าหูฉัน เยี่ยมเคที ริชเตอร์ สาวที่ร้ายที่สุดในโรงเรียนเรากำลังแก๊งทำเป็นดีซีที แม้แต่จากจุดที่ฉันยืนอยู่ ก็ยังเห็นได้ชัดว่าเธอคิดว่าการตีเขานะเป็นเหมือนพิธีกรรมหาคู่โดยฮีทผู้ไม่รู้อะไรกับใครเขาเลยก็เอาแต่ยืนยิ้มอยู่ตรงนั้นตามเคย เฮ้อ เรววันนี้ของฉันคงไม่มีอะไรดีขึ้นแล้วละ แล้วนี่รถเตาโพลีทสวาเกนรุ่นปี ๑๙๙๖ สีฟ้าแบบไซนักระทาสของฉันก็จอดอยู่กลางกลุ่มคนพวกนี้เสียด้วย ไม่ได้ฉันออกไปที่นั่นไม่ได้ ฉันเดินเข้าไปกลางวงของพวกนั้นพร้อมกับรอยยิ้มอยู่บนหน้าผากไม่ได้ ไม่งั้นฉันไม่มีวันจะได้เป็นพวกเดียวกับพวกเขาอีก ฉันรู้ว่าพวกนี้จะทำยังไง ฉันยังไม่ลืมเด็กคนล่าสุดของมกบอ.ที่นั่นกล้าเลือกหอรอกนะ

เรื่องเกิดขึ้นช่วงต้นปีการศึกษาเมื่อปีที่แล้ว นักล่ามาที่นั่นก่อนโรงเรียนเข้าและเจอเด็กคนนั้นตอนเขากำลังเดินไปเรียนชั่วโมงแรก ฉันไม่เห็นตัวนักล่า แต่ฉันเห็นเด็กคนนั้นหลังจากเกิดเหตุ เห็นแค่แวบเดียว หลังจากที่เขาทำหนังสือหล่นจากมือและวิ่งออกจากตึกไป พร้อมรอยประทับหมาดๆ ที่สว่างเรืองอยู่บนหน้าผากซีดนั้นและพร้อมกับน้ำตาที่ไหลอาบแก้มซึ่งออกจะขาวเกินไปหน่อยของเจ้าตัว ฉันไม่เคยลืมว่าในห้องโถงเข้าวันนั้นมีคนเฝ้าแน่นขนาดไหน และไม่ลืมภาพที่ทุกคนถอยกรูดราวกับเขาเป็นโรคระบาดตอนที่เขารีบหนีออกไปทางประตูหน้าของโรงเรียน ฉันเคยเป็นหนึ่งในเด็กนักเรียนเหล่านั้นที่ถอยกรูดให้พ้นทางเขาและจ้องมอง ถึงตอนนั้นฉันจะรู้สึกสงสารเขาเอามากๆก็ตาม ฉันแค่ไม่อยากถูกตราหน้าว่าเป็นเด็กสาวที่เป็นเพื่อนกับพวกวิปริตเท่านั้นเอง ตอนนี้นั้นกลายเป็นตลกร้ายไปเลย ว่าไหม

แทนที่จะไปที่รถตัวเอง ฉันกลับเดินไปยังห้องน้ำที่ใกล้ที่สุด ซึ่งก็โชคดีที่ในนั้นไม่มีคน ช่างในมีสามห้อง ไซ้ ฉันก็มลงมองหาทำในในแต่ละห้องให้แน่ใจอีกที ที่ผนังด้านหนึ่งมีอ่างล้างหน้าสองใบ เหนือขึ้นไปจากอ่างมีกระจกขนาดกลางสองบานแขวนอยู่ อีกฟากของอ่างล้างหน้าคือผนังฝั่งตรงกันข้ามที่ปกคลุมด้วยกระจกบานยักษ์ซึ่งมีชั้นยื่นออกมาข้างใต้เพื่อให้ใช้วางแปรงและเครื่องสำอางและของกระจุกกระจิก ฉันวางกระเป๋าถือและตำราวิชาเรขาคณิต

ลงบนชั้น แล้วสูดหายใจลึกๆ จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นพร้อมกับเสยผมไปข้างหลัง

มันเหมือนกำลังจ้องมองใบหน้าของคนแปลกหน้าที่คุ้นเคยยังไงยังงั้น นึกออกไหม คนที่เรามองเห็นอยู่ท่ามกลางฝูงชนและสabanได้เลยว่าเรารู้จัก ทั้งที่เราที่ไม่ได้รู้จักจริงๆ ตอนนี่เธอคนนั้นคือฉันเอง คนแปลกหน้าที่คุ้นเคย

เธอมีดวงตาเหมือนฉัน ดวงตาที่ยังคงเป็นสีน้ำตาลอ่อนเหมือนตัดสินใจไม่ถูกว่าอยากจะเป็นสีเขียวดีหรือสีน้ำตาลดี ผิดกันตรงที่ดวงตาของฉันไม่เคยกลมโตขนาดนั้น หรือว่าเคยนะ เธอมีผมเหมือนผมฉัน ยาวตรง และเข้มเกือบจะเท่ากับผมของยายฉันก่อนที่จะเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเทา คนแปลกหน้าคนนี้มีโหนกแก้มสูงเหมือนฉัน จมูกยาวเป็นสัน และปากกว้าง แล้วก็มีความน่ารักอื่น ๆ เหมือนยายและบรรพบุรุษชาวเซอโรกีของยาย แต่หน้าฉันไม่เคยขาวซีดขนาดนั้น ฉันมีสีผิวออกมะกอกมาตลอด ผิวเข้มกว่าใครในครอบครัว แต่มันอาจไม่ได้เป็นเพราะผิวฉันเกิดขาวขึ้นมาเองก็ได้... บางทีที่มันดูขาวอาจเป็นเพราะไปเทียบกับลายเส้นสีน้ำตาลเงินเข้มของรูปจันทร์เสี้ยวที่ประทับอยู่กลางหน้าผากฉันพอดีเป๊ะ หรืออาจจะเพราะแสงไฟฟลูออเรสเซนต์ที่ชวนสยงอนั้น หวังว่ามันจะเป็นเพราะแสงไฟละกัน

ฉันจ้องมองลายสักที่ดูสวยแปลกตา เมื่อมาผสมกับเครื่องหน้าเข้มๆ แบบเซอโรกีของฉัน มันก็ดูจะตีตราฉันด้วยรอยประทับแห่งความดูร้าย... เหมือนฉันมาจากยุคโบราณเมื่อสมัยที่โลกใหญ่กว่านี้...ป่าเถื่อนกว่านี้

นับจากวันนี้ไป ชีวิตของฉันจะไม่มีวันเหมือนเดิมอีก และในชั่วอึดใจหนึ่ง แค่แวบหนึ่ง ฉันก็ลืมความน่ากลัวของการไม่เข้าพวกและรู้สึกถึงความรื่นรมย์ที่ระเบิดขึ้นอย่างน่าตกใจขณะที่ส่วนลึกในตัวฉัน สายเลือดของชาวเผ่าเดียวกับยายฉันก็กำลังรื่นเรริงยินดี